

(Priloga Vrtnu.)

Št. 8.

Ljubljana, dne 1. avgusta 1902.

X. tečaj.

Na poti v šolo.

„**P**okleknimo otročiči,
Jezusa nesó gospod,
Da bolniku bo popotnja
Na težavno pot.“

Pokleknili otročiči
Vsi spodobno so po tleh,
Poklonili se Gospodu,
Kralju vekov vseh.

Isti čas pa so iz raja
Angelci priplavali,
Njih molitve v knjige zlate
Zapisavali . . .

Aleksij Andrejev.

Doma.

Bodi zdrav mi dol domači,
Ki se širiš pred menoj!
Srečen sem, da spet te vidim,
Ljubljeni ti domek moj.

Spet sem krenil med spomine,
Ki mi v duši vstajajo
In srce neznano-srečno
Z radostjo navdajajo.

Osojski.

Cvetice iz rajskega vrta.

4. Dobrohotnost.

Najlepši zgled, kako naj kažemo ljubezen do bližnjega, kako naj razodevamo dobrohotnost, nam je sam božji Zveličar. O tem vam je zadnjič pripovedoval „Angelček“. Krasnih zgledov te čednosti dobimo tudi v življenju svetnikov. Lep, vzvišen zgled dejanske ljubezni do bližnjega in dobrohotnosti pa nam je sedanji namestnik Jezusov na zemlji, sv. Oče Leon XIII, ki že petindvajseto leto vlada sv. cerkev.

V vsaki čednosti se mora človek že v mladosti vaditi. Joahim Pecci (beri *Peči*) — tako je bilo ime sedanjemu sv. očetu, je imel premožne, skrbne starše, ki so ga že zgodaj naučili usmiljenja do ubogih. Podpirali so reveže; darove je siromakom večkrat izročeval mladi Joahim, ki se je tako vadil v delih krščanske ljubezni. Kot mašnik je bil precej prvo leto po novi maši Joahim Pecci poslan v Benevent, kjer so bili papeži tudi še posvetni vladarji; tukaj je kot deželni poglavar oskrboval pokrajino. Eno prvih njegovih del je bilo, da je s papeževim dovoljenjem znižal davke; obenem pa je pomnožil dohodke deželi s tem, da je dal napraviti nove ceste, ki so pospeševale kupčijo in obrtnijo. Pozneje je bil poslan kot papežev zastopnik ali poslanec v Belgijo. Tukaj je poleg svojih opravil zlasti rad sodeloval pri raznih dobrodelnih napravah, kjer je mogel revežem, zlasti pa bolnikom lajšati življenje. — Kot škof v Peružiji je med drugim napravil za šoli odrasle otroke takozvane „otročje vrtove“; tukaj so se otroci zbirali ob nedeljah in praznikih popoldne. Najpoprej so šli v cerkev h krščanskemu nauku, potem pa na zabavišče, kjer so se učili, molili, peli in razveseljevali. Škof jim je pošiljal sadja in kruha; včasih pa jim je vse to tudi sam delil, obenem pa jih spodbujeval k čednostnemu življenju. Pa to mu je bilo kot škofu še premalo, da je sam skrbel za reveže: hotel je, da bi se v milosrčnosti

odlikovali vsi duhovniki v škofiji. Zato jim je pisal: „O predragi moji sodelavci v vinogradu Gospodovem, vi ste vsak dan priča, koliko pomanjkanja in drugih nezgod je trpeti revežem, katerih svet noče poznati. Vem, kako radi pogosto tudi zadnji košček kruha delite s svojimi reveži; ne pozabite pa revežem kazati tudi trpečega Odrešenika, da pri njem najdejo moči in nove srčnosti. Prava milosrčnost se kaže v tem, da bližnjemu dejansko pomagamo in da ga opomnimo, kako naj si s potrpežljivim prenašanjem svojih nadlog služi nebeške zaklade.

In odkar Joahim Pecci kot Leon XIII. vlada sveto katoliško cerkev, občuduje njegovo milosrčnost ves svet. Zlasti se je zavzel Leon XIII. za blagor in srečo delavskega ljudstva. Izdal je med drugim pomenljivo apostolsko pismo „o delavskih razmerah“, v katerem pravi: „Mi predobro vidimo, da se mora hitro pomagati najnižjemu ljudstvu, kajti preveliko jih je že v bedi in nesrečni osodi.“ Potem sv. Oče modro in previdno opominjajo gospodarje in delodajalce, naj pošteno in pravično ravnajo s podložnimi delavci. Z apostolsko gorečnostjo jim kličejo: „Gospodarji in bogataši, pomislite, da vam nikoli ni dovoljeno ubožcev in sirot stiskati in zatirati zaradi lastnega dobička; ogoljufati pa koga za dolžno, zaslužen plačilo, je velika pregreha, ki jezo božjo v maščevanje iz nebes na zemljo kliče.“ Koliko solz bi se posušilo, koliko lačnih natisilo, koliko žalosti v veselje spremenilo, ko bi vsi poslušali te besede namestnika Jezusovega na zemlji! Zato pa tudi delavci prav posebno kažejo hvaležnost sv. Očetu. Iz vseh dežel, zlasti pa s Francoskega, romajo v Rim; samo en dan se je Leonu XIII. poklonilo 25.000 francoskih delavcev. Njih vodja je rekel, da bode Leon XIII. v zgodovini slavno imenovani „papež ubogih delavcev“, zakaj nihče pred njim se še ni toliko trudil za ta zatirani stan.

Prav posebno ljubezen imajo pa sv. Oče do vas, dobri otroci. To se je pokazalo v svetem letu — leta 1900, ko so slovesno sprejeli rimsko mladino. Nekdo, ki je bil sam navzoč, nam ta vsprejem tako-le popisuje: „Sv. Oče so hoteli videti zbrane obiskovalce vseh

katoliških šol v Rimu. Pozvali so jih v cerkev sv. Petra. Videli so že toliko starih ljudi, toliko resnih mož v svetem letu, a želeli so si tudi mladine, in res se je njih želja uresničila. Vse šole v Rimu, višje in nižje, so odposlale svojo mladino k sv. Petru. Mladež je bila lepo razdeljena, tako da so stale deklice ob levi strani velike ladije, mladeniči pa ob desni. Spredaj so bile višje šole s svojimi zastavami. Tako smo čakali na sv. Očeta. Prinesli so jih iz spodnjega dela, tam kjer so se zbrali najmanjši šolarčki. Glasni „ii“ so zadoneli iz tisoč in tisoč mladih grl — na Laškem tudi v cerkvi glasno izražajo veselje. Ne vem, kdo se je bolj vzradostil, ali mladež svojega očeta, ali 90letni starček v sredi mlade krvi. Délo mu je dobro, oko se je iskrilo samega čistega blagohotnega veselja. Ko so nesli svetega Očeta po sredi cerkve, so ves čas blagoslovljali mladino. Bilo je res ljubko videti, kako so deklice od same radosti metale svoje robce v zrak, dečki pa klobuke. Nekateri so kar skakali samega veselja. Počasi so nesli sv. Očeta, da so si je mogli vse prav dobro ogledati. Pred oltarjem so jih postavili na tla. Šumenje je utihnilo. Po odpetih lavretanskih litanijah se sveti Oče vzdignejo. Dva monsignora jih vedeta pred oltar in tam zapojó krepko blagoslov na ljubo mladino. Po blagoslovu so vsprejeli še nekaj romarjev, potem pa se podali zopet nazaj. Ko so jih vzdignili, so zagromeli tisočeri pozdravi po svetem hramu. Nesli so jih vnovič počasi nazaj doli po cerkvi, pri vratih so se obrnili še parkrat, pogledali na zbrano mladino in jo blagoslovili; potem pa so zginili za vrati. Sedaj pa, ko mali niso videli več sv. Očeta, se je vnel pravi vrišč. In kar se še nikdar ni zgodilo — sv. Oče so se dali prinesiti nazaj. Srce se jim je nehoté omladilo, niso mogli zapustiti teh ljubih prizorov, vrnili so se med nje, da bi si jih še enkrat ogledali, da bi došlece še enkrat blagoslovili, še enkrat pozdravili. To je bil dan veselja.“

— Kakor rimsko mladino, tako ljubijo sv. Oče tudi vas. Vsak dan za vas molijo in vas priporočajo Bogu. In kaj hočete, vi otroci, storiti za sv. Očeta? Naredite tako, kakor so obljubili otroci v nekem zavodu blizu

Rima prejšnjemu sv. Očetu Piju IX. Zraven majhne cerkve sv. Modesta, Vida in Krescencija je namreč zavod, v katerem se pripravljajo otroci za prvo sv. obhajilo. Leta 1847 so prišli Pij IX. sami pogledat v to hišo. Prav po očetovsko so prigovarjali otročičem, naj se lepo pripravljajo za najlepši dan svojega življenja. Slednjič so jih vprašali: „Kaj bodete jutri na dan svojega prvega sv. obhajila povedali ljubemu Jezusu?“ „Za vas bomo molili, sv. Oče“, so odgovorili vsi enoglasno. „Molite zame, molite“, rekó sv. Oče, „da me Bog, ki me hoče imeti na zemlji za svojega namestnika, razsvetli, pokrepčuje s svojo vsemogočno milostjo in me stori vredno orodje svoje časti.“

Ves svet nima tacega vladarja!

Mnogo vode je že od tedaj poteklo po Savi, in marsikaterokrat so že odletele ptičice v južne kraje. Bila sem živa deklica, brezskrbno sem živela tjevendan. Razum je še spal, a srce mi je bilo gorko. Ako sem kaj lepega brala ali pela domovinsko pesmico, sem bila vsa navdušena. Še bolj mi je to šlo k srcu, ko sem bivala v prelepem zavodu šolskih sester N. D. v Monakovem na Bavarskem. Imela sem najlepše življenje, ki si ga morete misliti v detinski dobi; a domotožje mi je grenilo prelepe urice. Ptičice v zraku sem zavidala in oblakom sem naročala pozdrave, kadar so pluli proti jugu. Nemščina mi je delala preglavico, in moje sicer jako ljubeznjive součenke so imele posebno veselje nad tem, če sem jo mrcvarila, da se je Bogu smililo. Zato so me rade spravile v ogenj; kadar sem bila malo huda, govorila sem nemško, da je bilo joj! Ko so me o neki priliki zopet malo nadražile, postavila sem se jim pa po robu ter viknila: „Kaj vi Nemci? Ali imate vi tacega cesarja,

kakor mi Avstrijanci? — In glejte, naenkrat jih je minila vsa neporednost in resno so priznale: „Da, to je res, ves svet nima tacega vladarja!“ Oj kako zmagnosno sem povzdignila glavico in radostno poslušala lepe črtice iz življenja našega vladarja, katerih so one, Nemke v inozemstvu, vedele še več kot jaz!

In kadar se bliža kak spominski dan v življenju našega ljubljenega vladarja, mi odmevajo v ušesih in srcu še vedno tiste besede: „Ves svet nima tacega vladarja!“

—la.

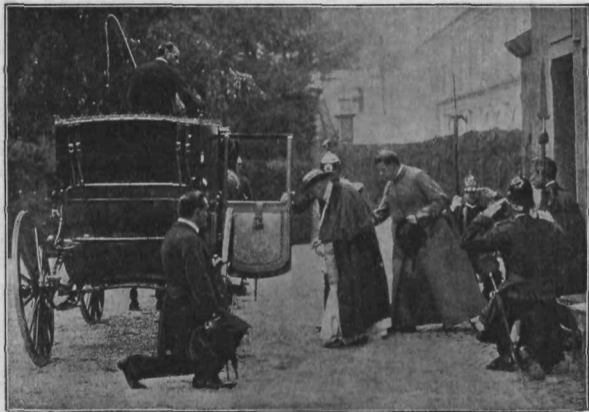
Leon XIII.

Da je danes naš prvi članek: „Cvetlice iz rajskega vrta“ posebej odločen svetemu Očetu Leonu XIII., je tale vzrok: V tem mesecu je god sv. Očeta, ker je 17. avgusta sv. Joahim. Letošnji god vrhovnega poglavarja svete cerkve ima pa večji pomen, kakor vsi njegovi poprejšnji, ker je letos petindvajsetletnica njegovega vrhovnega vladanja. Zato se ga svečanostno spominjata tudi „Vrtec“ in „Angelček“.

Kajne, ljubi otroci, vi se radi ozirate v prihodnost in večkrat jako skrbno premišljate, kako in kaj še pride. Marsikateri si, kakor pravijo, v zraku daljne prihodnosti zgradi tudi kak lep gradiček. Glejte, enako pa se ozirajo stari ljudje nazaj — na preteklost in se spominjajo z veseljem, ali pa tudi z žalostjo, tega, kar so doživeli . . .

Nobeden izmed zdaj živečih ljudi na svetu pa nima tako imenitnih dni za seboj, torej tudi ne tako veličastnih spominov, kakor naš sveti Oče Leon XIII. Kamorkoli se ozrè sivolasi častitljivi starček, vse ga lahko napolnjuje z zadovoljstvom, z veseljem, s ponosom!

Sv. Oče Leon XIII. se odpeljejo na izprehod po vrtu.

Kako lepa in srečna so bila njegova detinska leta! Kako radostno se lahko spominja svojih dijaških let! S koliko hvaležnostjo se lahko ozira na brezštevna dobra dela, ki jih je izvršil kot mašnik, škof, kardinal in papež!

V svojem dolgem življenju šteje mnogo veselih in svečanostnih praznikov. Obhajal je na veselje vesoljnega katoliškega sveta leta 1888. zlato mašo na novega leta dan; leta 1898. demantno mašo; leta 1893. petdesetletnico svojega škofovstva in prihodnje leto, ako Bog dá, obhaja tudi petdesetletnico svojega kardinalskega dostojanstva. Letos pa se s sv. Očetom raduje ves svet, ker obhaja petindvajsetletnico papeštva. Le samo sv. Peter in Pij IX. izmed vseh dosedanjih papežev sta na papeškem prestolu doživela petindvajsetletnico. Torej smemo imenovati Leona XIII. — tretji listič preslavne triperesne deteljice! Pač nas je naganjalo srce, da bi pridnim „Angelčkovim“ čitateljčkom napisali obširni življenjepis, a premislili smo se, zlasti zato, ker že imamo lepe opise vzornega življenja in delovanja našega slavnega papeža: V „Žgledih bogoljubnih otrok“ je pisal Alojzij Stroj, v „Angeljčka“ I. tečaju je priobčil življenjepis Leona XIII. g. kanonik Andr. Kalan in ravnokar je izdalo tudi „katol. društvo detoljubov“ sličen življenjepis. Torej: vzemite in berite!

Jaz pa Francek sem od lokve.

Jaz pa Francek sem od lokve,
Mnogokaj na pamet vem;
Rad rožice, sladke smokve,
In če so, bonbončke jem.

Stric mi dejo radoveden:
„Koliko je pač Bogov?“
Jaz jim rečem: „striček, eden!“
Stric mi dajo novec nov.

Zadovoljni stric še niso —
Pa rekó: „A šest restic?“
Jaz ugibljem, rečem: „tri so!“
Smejejo na to se stric.

Jaz pa se zravnám pokonci
V kotu z muco — dr-dr-mav.
Sok se kuha tamkaj v lonci—
Ej čegav bo li, čegav?

Vneslav.

Mihčevi purčki.

I

apa kosmata, da je bil res dan 2. julija 189. leta soparen in vroč dan — pravi pravcati pasji dan? Žabe in žabice, navajene vročih dni, so kar zijale vročine.

In tam pred Mihčevo hišo!

E, Rjavček je danes ni stražil; lomil je psička zaspanec. Ali ga je! Ni se mu mogel ubraniti nagajivček: leno je telebnil z životom pod klop, zvil se in dremal, dremal, pa — zaspančkal. In spančkal bi bil Rjavček naprej in naprej, da ne bi ga bile ščipale te nadležne in sitne muhe venomer. Čas in čas je hlastnil po kateri, ko so reve postale le preveč sitne. Mirú mu pa le niso dále.

Maček, tisti grešni, se je leno pretegal na klopi in ‚drnavsal‘ svoj ‚drnav‘, ko je spet koklja prikokljala s piščeti tja in ga vzbudila. No, pa stari grešnik bi bil le zopet ‚štreno‘ vlekkel. Že je hrščal mežé, in niti sitnice muhe bi ga ne bile vzdramile, da bi se ne bilo zamotalo tam v travi pišče, eh, tisto skominasto pišče, ki je tako milo čivkalo in klicalo svojo mamico na pomoč. Maček je bil takoj na vseh štirih, kot bi ga bil z vodo polil. Srpo in lakomno je pogledoval zdaj kokljo, zdaj pišče. Pa da se ta koklja ne pobere stran, ali pa da bi vsaj ne čivkalo tako to pišče! Tako se pa mačku zastonj cedé sline, da jih komaj sproti požira!

In ti purčki Mihčevi! Jej, kakšni so že! Pa kakšni bi že bili, da bi bili lanski: To bi človek komaj vzdignil enega. In pa, to bi se šele šopirili! Saj se še tako oni-le večji včasih našemi, kakor da je že velik: razprostre repna peresa v kolo, razpre ti peruti ter jih zabrusi po tleh, skrči še vrat, da ti je kot kuhan rak, potlej pa vozi ‚kočijo‘ po dvorišču ponosno, kot da je ves svet njegov, in kavdra na vse pretege. In ta-

krat da bi mu pokazal kdo rdeč robec ali ga kako oponašal?! Ejej, ali bi videl!

Tistikrat so se kopali purčki v prahu pred pragom. Pa glej! Muha je pribrenčala in sedla ravno najhujemu prevzetnežčku na glavo. Mari je vedela, da je to sitnežčkova glavica? Saj ni bilo nikjer zapisano, in tudi ko bi bilo! — Purček jezno zakavdra svoj ‚kavdrkavdr‘ in v istem hipu strese z glavo, da se od strahu onemogla muha, padajoča k tlom, komaj še ujame s krili. Ali ravno takrat jo je ugledal drugi purček. Že je nameril s kljunčkom in čebavsnil za njo, pa udaril je ž njim ob pesek, muhe ni zadel. Srečno je odbrenčala muha, brenčala pod drevjem na vrtu naprej in naprej čez cesto v sosedovo deteljo. Purčki pa drug za drugim za njo! Šele v detelji so jo izgrešili, ko se je nekamo zarila. Jej, purčki, zdaj pa le nazaj! Bežite iz detelje hudega soseda! Če vas dobi v roko, zavije vam vratove; gotovo zavije!

Purčki so brzo pozabili na muho: kavs, čavs in — hãm sočnato deteljo! Kot o praznikih se jim je godilo in cvrlo. Zadovoljno so kavdrali. Kaj ne bi?

Hudi sosed je klepal koso. Jutri še ob rosi ima pasti detelja. Kar mu počí na uho kavdranje purčkov. — Malo postoji . . . Na to nekaj zamrmlja, vgrizne se v ustno in jezno vrže koso v travo. Potlej pograbi pest krepelcev in se ves srdit krade počasi in previdno naprej, od koder je slišal kavdranje. — Ugledal jih je; jeza ga zgrabi. ‚Švik‘ zavihiti krepelce, da pade tam naprej nekje na tla.

Prestrašeno zakavdrajo purčki in zbeže; in beže, beže. Vsi? — Ne vsi! . . .

Glej, oni ponosni purček leži zadet na tleh. Peruti in glavica in nožici mu nerodno čepijo ob telesu. Več se ne gane! Zaprl je očesci . . .

Hudi sosed se je umaknil. Nj mu bilo žal zlobnega čina. Vest mu je sicer glasno očitala, da je ubijalec nedolžne živalce; pa ustil se je: „Naj jih pa doma redi; detelje nisem sejal za njegove purčke; še druge mu pobijem.“

In hudi sosed je klepal dalje koso . . .

In tam v detelji?

Čuj, čuj! Pregnana purčka sta se prikradla do ranjenega tovariša. Kaj mu neki šepečeta? Kaj si stikajo glavice? . . . Oh, glej, glej! Z glavico mu božata lice, in s kljunčkom ga poljubujeta in s peruti ga objemčkata . . . In kličeta ga, kličeta po svoje; in mnogo imata opraviti okoli njega . . . . . In poglej, purčka vzdigujeta tovariša . . . In zdaj — poglej čuda: domu hitita ž njim, v kljunčkih ga držeč za peruti — — —

II.

Nekam naglo se je obrnil Rjavček pod klopjo, in gledal ta izprehod. Z repom je po malem migal in ni trenil z očesom. Muhe so mu tedaj brez skrbi srkale kri. Še mačka je to malce pretreslo; pretrgano je mijavkal in nekam pobito. Več ni imel pregrešnih misli po onem piščetu v travi.

Purčka lahno položita tovariša v travo pred hišo. Zopet si delata skrbi in skrbi. In kličeta ga, kličeta po svoje. In zopet mu božata z glavico lice; in s peruti ga objemčkata . . . Tovariš skloni glavico in odpre očesci . . . Zravna se pokonci in zakavdra bolj onemoglo in žalostno . . . Zopet počene v travo, pa očesec ne zapre. Tovariša začneta glasno kavdrati, in purčki si stikajo glavice in božajo drug drugega . . .

Pes in mačka in koklja in piščki in kokoške in race in petelin, vsi, vsi prihite in veselo skačejo okoli purčka, in vsak po svoje poje in gode ter oznanja svetu ta prečudni dogodek.

* * *

Mihčeva teta so prišli takrat s polja domu s košaro plevela na glavi. Začudili so se nenavadni živahni godbi domačih godcev pred hišo. Gredo bliže. Precej spoznajo, da je večji purček spodkrepeljen, in takoj vedo, kdo ga je, — hudi sosed. „Oh, grdo človeče to, ta naš sosed!“ Skočijo po betev masla v omaro ter pomažejo ž njim purčku bolečino. In purček je bil kmalu zdrav, vsaj drugi dan je bil skoro zopet čil, ‚kočije‘ pa ni vozil po dvorišču dolgo za tem.

O tem smo mi drugi kmalu izvedeli. Vse se nam je čudno zdelo, vse, od kraja do konca. Tistega purčka smo šli večkrat gledat. Kaj vam pravim, čisto je ozdravel, čisto. Hudega sosedovega strica se pa zdaj boje, hudó boje . . .

J. S.

Ne devajte vsake reči v usta.

Bogumil je imel navado, da je vsako reč, ki jo je dobil v roke, vtaknil v usta. Radi tega so ga starši pogosto opominjali, še celo kaznovan je bil, a poboljšal se le ni.

Nekega dne so zboleli njegova mati. Poklicani zdravnik izjavi, da so se mati močno prehladili, ter jim napiše zdravilo. Po zdravnikovem odhodu pošljejo mati v lekarno po zdravilo. Prinesla je je starejša sestra, ter postavila na mizo poleg postelje. Ko Bogumil steklenico z zdravilom zapazi, seže neopažen trenutek po nji, nagne jo k ustom in nekaj izpije. Kmalu pa se ga loti glavobol in grozne želodčne bolečine. Zvijal se je kakor črv, če stopiš nanj. Njegov obraz je bil bled in popolnoma izpremenjen. Oči so mu bile izbuljene; na ustnicah pa se mu je zbirala zelena pena. Oče in bolna mati sta se silno prestrašila, ko sta ugledala Bogumila na peči. Skoro že ni mogel več govoriti.

„Najbrže se je ustrašil psa, s katerim se je igral popreje!“ je ugibala sestra.

„Pa vendar ni pes stekel? Ko bi ga bil ugriznil?“ premišlujejo oče. Ali nobene rane ni najti na njegovem telesu.

Hitro spet pozovejo zdravnika. Komaj pa ga ta ogleda, že zakliče: „Moj Bog, deček je zastrupljen!“

Prav tačas pa so že tudi mati opazili, da je steklenica z zdravili skoro do polovice prazna.

Deček, ki se je skoro zavedel, je priznal, da je izpil materino zdravilo. Tisto zdravilo pa je bil močen strup, ki ga je zdravnik zapisal zoper materino bolezen. Mislite si, kakšen strah je zavladal med domačimi, ko je zdravnik povedal, da bode deček le počasi okreval.

Pa celo zdravnika je goljufalo. Bogumil je hiral in hiral. Vsa zdravila mu niso pomagala. Revež je moral zgodaj pod zemljo. Žalost staršev in sestrice je bila tolika, da se ne dá popisati.

In kaj bi rekli, če bi trdil, da je tudi med vami dosti otrók, ki imajo tako razvado, da zanesó vse v usta, kar najdejo bodisi na cesti ali doma?

Večkrat sem celo opazil, da učenci, ako jim s peresa kane na zvezek črnijo, obližejo z jezikom, kar ni le grdo, ampak tudi nevarno!

Proč s takimi razvadami, kdor si hoče ohraniti dragoceno zdravje!

Fr. Teran.

Dežek.

Dete ljubo, veš,
Kaj pomenja dež? —
Gledi, to nebo
Božje je okó:
Gleda z neba dol
Našo skrb in bôl.
Kadar ni skrbi,
Ljubko se blišči;
Ko pa vidi greh,
Nebu zgine smeh.
Mine je radost,
Mine veselost . . .
V hipu se zmračí,
Črno zatemní —

Potlej mu gorje
Lajšajo solze,
Dokler pri ljudeh
Ne izgine greh,
Padajo solzé
V nitih čez polje.
Ko pa mine greh,
Spet mu pride smeh;
Pa se spet zvedri,
Solnce zablišči . . .
Kaj pomenja dež;
Prosi le Boga,
Čistega srca!

Vneslav.

Lahko noč!

Moderato.

P. Angelik Hribar.

p *mf* *f*

1. Lah-ko noč, pre-dra-ga ma - ti, Lju - bi
2. An - gel - ček, moj va - ruh sve - ti, Ti pri
3. Ti mo - li - tev ne - si mo - jo K Bo - gu
4. Brez skr - bi smem zdaj za - spa - ti, Tru - den

p *mf* *f*

p *mf*

o - če, lah-ko noč! Le - či mo - ram spet in
po - stelj - ci po - stoj, Nič ni tre - ba me skr -
vzla - ti dom ne - bá: Mi - lost on mi da - je
sem že na vso moč; lah - ko noč, pre - dra - ga

p *mf*

f

spa - ti, Tru - den sem že na vso moč.
be - ti, Če po - gled me ču - va tvoj.
svo - jo, Spa - nje me - ni slad - ko dá.
ma - ti, Lju - bi o - če, lah - ko noč!

f

Z a g o d.

Mati ljuba, mati draga, Naj Vam dá življenje srečno,
 Srčno voščim vam za god: Brez trpljenja in skrbi,
 Kar srce želeti more, Enkrat pa veselje večno,
 Naj izpolni Vam Gospod! Naj Vam, mati, podeli.

Ivan Istina.

Kratkočasnica.

A.: „Ti, ali ni bila grajska gospa danes videti starejša kot sicer?“ — B.: „I, seveda; saj pa tudi res ni bila še nikdar poprej toliko stara, kot je danes.“

J. K.

Demant.

Črke naj se tako sestavijo, da bodo imele vrstice ta-le pomen:

	a	1. soglasnik,
	a a a	2. žival,
	č č d e e	3. ribiško orodje,
e e	j j k m n	4. drevo,
n	o r r r	5. prepotrebna reč za kupčijo.
	r š t	6. del voza,
	ž	7. samoglasnik.

(Rešitev in imena rešilcev prihodnjič.)

Odgonetka zastavice št. 7.

Drvo — vedro.

Prav so rešili: Kogovšek Jakob v Dravljah; Preglej Hedvika, prodajalka v Tržiču; Fatur Slavko, Ivan in Kristina, učenci na Rakeku; Praprotnik Nežka v Braslovčah; Ropas Marcelina, učenka v Celju; Engelsberger Florijan in Viktor, Hrastnik Fran, učenci na Rači; Galé Nežka in Mar., Mohar Ivanka, Brčan Francika, Bučar Apol. in Mar., Štrubelj Mar., Ulčar Mar., Cekar Marjeta, Vidic Apol., Ilovkar Hel., Kozlevčar Francika, učenke na Prežganju; Stih Ludovik, učenec III. razr. v Svetinjah; Rojnik Karol, Omladič Jože, Bošnjak Jan., Baš Vinko, Milhar Jože, Korun Fr., Novak Jan., Zajc Jožef, Kovač Jak, Rekar Ant., Plankó Jernej, Pretner Ivan, Brložnik Fr. Turnšek Ant., Lešnik Fr., učenci v Braslovčah; Zapečnik Ivan, dijak v Mariboru; Rožnik Terezija, Šubelj Marija, Selan Jerica, Porenta Jozefa, Lampič Ana, Novak Franciška, Morela Jožef, učenci pri sv. Lenartu pri Ljubljani; Vrečko Zelenka, učenka V. razr. pri čč. šolskih sestrah v Celju; Stele Marija, učenka IV. razreda v Kamniku; Zajc Karolina, Stakne Julijana, Brinovec Mar., Zavolovšek Mar., Dobrišek Mar., Plaskan Franca, Vodlak Mar., učenke II. razreda v Braslovčah; Borušak Ivan, učenec V. razreda v Trbovljah; Stropnik Micika, učenka V. razreda pri čč. šolskih sestrah v Celju; Svetina Stanko, Franci in Tonček, učenci v Pliberku; Potočnik Mijo v Gornji Radgonji; Kilar Rihard, učenec v Ljubljani; Anžlovar Mici, učenka meščanske šole v Škofji Loki.